

continuem dient

N

**a la Constitució
Europea**

nº 52 juny 2004 - donatiu 1,50 euros

Editorial i pàgines centrals: pàg 3, 10-12
Balanç eleccions europees

Política: pàg 4-9
IU: viatge cap enlloc
¿Unió Europea?
Entrevista amb Roser Veciana

Sindical: pàg 12-18
Sant Cosme
Precarietat i deslocalitzacions

Conveni d'Artes Gràfiques
Privatització de Renfe
Vaga a Telemàrketing
Escoles Bressol en lluita

Internacional: pàg 19 i 20
Crisi del govern Lula
Haití: discriminació a la tragèdia

Suplement:
Tancades immigrants

UN AMIC ENS RECOMANA...

Fahrenheit 9/11 del director Michael Moore

La cinta critica el comportament del president nordamericà, George W. Bush, abans dels atemptats de l'11 de setembre de 2001 i intenta demostrar una connexió entre Bush i diverses influents famílies saudites, entre elles la del líder Ossama Bin Laden.

Després d'una disputa amb la casa mare, Walt Disney Co., els germans Bob i Harvey Weinstein, caps de Miramax, van decidir comprar el documental del guanyador d'un Osca, amb l'objectiu de garantir la seva distribució als Estats Units.

"Crec que la gent de Bush ha estat connectada amb la casa saudita des de fa molt de temps i ja és hora que els nordmericans sàpiguen que s'estan prenent decisions no basades en el que és bo per ells i per mi, sinó per a les butxaques de Bush i de la família reial saudita", va dir Moore, guanyador de l'Oscar per "Bowling for Columbine".

La principal pregunta després de la projecció d'ahir va ser si el documental tindrà algun impacte a les eleccions presidencials de novembre, quan Bush busqui la seva reelecció.

"Espero que això (el documental) empenyi el pèndol cap a un costat o l'altre", va dir l'actor Richard Gere. "Si assumim que Moore diu la veritat, existeix un punt de vista diferent que ha de mostrar-se", va afegir.

Gere apuntà que el govern no fa les coses de la manera que el país voldria.

«Fahrenheit 9/11» s'estrenarà als Estats Units el proper 25 de juny.

Difon aquesta marca!

L'alta abstenció ha estat la resposta a la falta d'utilitat del Parlament europeu i a la falta de debat sobre la UE. El Parlament europeu juga un paper secundari respecte el veritable poder de decisió que resideix en les cimeres de Caps d'Estat. Pel que fa al debat sobre la UE l'estafa ha estat completa: un silenci absolut davant de la Constitució Europea. De dreta a esquerra, i avalat pels mitjans de comunicació, es va ocultar el veritable debat sobre la Constitució i les conseqüències de la recent ampliació, així com la seva relació amb la vida quotidiana, i es van limitar a trobar frases genèriques i buides de contingut sobre la Unió Europea que han esgotat la paciència i provocat la passivitat.

Ara sí, l'endemà de les eleccions ja s'ha obert la veda per parlar de la Constitució Europea que volen aprovar en pocs dies. Ara tot és urgència, però tampoc no volen un debat real. Al contrari de les extenses i explicatives campanyes amb què van obsequiar-nos a propòsit del 25è aniversari de la Constitució espanyola -és a dir, quan volen saben com arribar als ciutadans del carrer-, aquesta vegada no hi ha explicacions ni ninotets que ens l'expliquin. Per què tan poca informació i transparència en un tema tan important per a ells? Perquè ens trobem davant d'una Constitució que consolida l'Europa del capital i els Estats, davant d'una reculada en tots els drets dels treballadors i els pobles, aquesta és la realitat a la qual tots els partits parlamentaris i els sindicats CCOO i UGT s'apunten, potser amb alguns retocs o amb un sí crític.

E l veritable contingut de les més de 300 pàgines de text constitucional, de les quals no més de 26 són reconeixement de vagues, drets i llibertats, són un entramat jurídic que les multinacionals necessiten per treure tot el suc a la recent ampliació de la UE. Els cal imposar un rígid compromís -per sobre de les legislacions estatals- per salvaguardar les seves inversions als nous Estats, volen mà d'obra barata, volen garanties de la UE per sobre de la inestabilitat política en què es mouen els Estats de l'est europeu, volen que se'ls obrin les portes de les empreses públiques i privades per quedar-se amb

tot el que sigui rendible i obligar al tancament de la resta... els Estats volen garanties del seu poder enfront de temptacions de llibertat dels pobles, volen tenir una política imperialista per poder disposar de les riqueses d'altres pobles, volen unes fronteres fortificades davant l'allau d'immigrants que aquesta política imperialista ha dut a situacions de desesperació extrema. Per tot això la futura Constitució té molt a veure amb l'altra cara de la moneda de les deslocalitzacions, de noves agressions als sectors i serveis públics, com ara la sanitat o l'educació, de les polítiques racistes com les lleis d'estrangeria, de la política de l'euroexèrcit i l'OTAN...

Borrell ha assegurat en la campanya que faran un referèndum per aprovar la Constitució Europea.

Pot ser que amb aquest anunci -si es concreta- es reactivi el moviment pel no a la Constitució molt mediatitzat per les vicissituds electorals. Cal posar-se a fons per impulsar un gran moviment que rebutgi la Constitució. Si volen escamotejar el referèndum caldrà exigir-lo.

Però encara n'hi ha una mica més, el segon objectiu de la nostra candidatura era avançar en un reagrupament a l'esquerra del PSOE i IU, i en aquest compromís ens mantenim.

Cal tornar a definir un espai comú de l'esquerra anticapitalista, l'esquerra que reconeix el dret dels pobles, que denuncia l'imperialisme. I aquest reagrupament es podrà aconseguir a l'escalf de les mobilitzacions, les quotidianes, també d'aquesta pel no a la Constitució Europea. El que hem avançat en forces agrupades i en programa ho posem al servei d'un nou impuls a partir del qual hauran de concretar-se noves propostes. Altre cop tornarem a dirigir-nos a totes les forces, moviments i militants que se situen en el bàndol del No per fer el debat sobre els problemes crucials i trobar punts d'unitat d'acció. Així doncs, continuarem obstinats amb els dos compromisos amb els quals ens hem presentat a les eleccions.

15 de juny de 2004

**Cal tornar a
definir un espai
comú de l'esquerra
anticapitalista, la
que reconeix els
drets dels pobles,
la que denuncia
sense embuts
l'imperialisme**

IU: viatge cap enlloc

Amb una altra reculada IU tanca el cycle electoral, aquesta vegada tot just amb el 50% dels 1'2 milions de vots que va obtenir ara fa cinc anys. Embarcat en una política en què el centre són els resultats electorals, la crisi interna està servida. Només calia sentir Llamazares la nit electoral anunciant una àmplia reflexió interna, quan aquesta no ha existit ni en les decisions sobre les llistes ni sobre el programa electoral, per entendre que la direcció demana una treva davant les crítiques que estan a punt de desfermar-se.

Però els moviments interns ja es produïen en la precampanya, davant d'aquest més que previsible desastre electoral, i afectaven tant la dreta com l'esquerra d'IU. Andalusia permet fer una radiografia interna. Per la dreta, Rejón se n'anava amb un acord amb el PCA de Pacheco, per construir el Bloc andalús. També a la dreta, però dins d'IU, Rosa Aguilar exigia un gir i desplaçar el PCE dels centres de poder d'IU. Per l'esquerra la CUT-BAI, que lidera Sánchez Gordillo, anunciava públicament que no pensava fer campanya per IU i "per, d'aquí un any, celebrar una Assemblea o un Congrés per fer una reflexió sobre què volem i decidir una nova política d'aliances». Corriente Roja, que comparteix amb la CUT aquest espai d'esquerres, anunciava pel juliol la II Trobada estatal per decidir si trenquen o no amb IU. Espacio Alternativo també es qüestiona el futur. Si acabem d'amanir aquest panorama amb les crisis d'IU de Madrid i el debat d'Ezker Batua en la VI Assemblea prevista pel juliol, quan decidirà redefinir les seves relacions amb IU, passant "de ser una Federació d'IU a una organització sobirana lliurement federada amb Izquierda Unida». La

disgregació amenaça d'acabar amb IU.

Llamazares es queixava que el vot prestat al PSOE ja no ha tornat. Però el problema central ha estat la política. La possibilitat d'arribar al Govern del PSOE va accelerar el gir a la dreta en la darrera Assemblea General d'IU. Tota la política de Llamazares consisteix ara en insistir a Zapatero perquè pacti un acord amb IU i perquè el tingui en compte. És aquesta perspectiva la que dilueix qualsevol contingut reivindicatiu d'IU, i votar per votar millor fer-ho per l'original. L'últim exemple ha estat les eleccions europees en les quals IU ha evitat posicionar-se sobre el text constitucional de la UE, la veritable clau política de la UE, per no allunyar-se de la posició dels socialistes. Així és com ara és la direcció d'IU qui llisca cap a les passes que abans van fer els Carrillo o el PDNI.

Però tot apunta que no ens trobem davant d'una rectificació en el rumb impulsada per la direcció després dels fracassos electorals, sinó que el compromís de debat intern té per objecte paraitzar l'esquerra d'IU per accelerar el gir a la dreta. El model a seguir ha estat el d'IC -ara poden dir que han estat els que

han obtingut els millors resultats, gairebé el doble del percentatge d'IU a la resta de l'Estat. Així doncs el gir a la dreta continuarà, de la mà d'IC o directament de Rosa Aguilar. Però aquest gir expulsa d'IU tota l'ala esquerra, que va creure que el projecte d'IU era veritablement un projecte anticapitalista, veritablement alternatiu a la política socialdemòcrata. I per fer de tap a la crisi que amenaça l'esquerra d'IU reapareixen els també andalusos Julio Anguita i, al PCE, un procés de "renovació" amb Felipe Alcaraz.

Anguita i el PCE, o intentant un tallafocs.

Si hi havia algú que bona part del sector d'esquerra a IU tenia com a referència, aquest era Julio Anguita. Des que va deixar la Coordinació d'IU i la Secretaria General del PCE s'havia dedicat a fer xerrades i estava relativament desvinculat de la lluita política quotidiana. Va ser aquest sector d'esquerres d'IU el que va indignar-se en l'última assemblea general, quan es presenta un vídeo de la història d'IU en què Anguita no apareix. Per molts militants d'IU Anguita era qui sí que va tenir una política conseqüent amb allò de

programa “programa, programa” i de marcar diferències amb el PSOE. És per tot això que Anguita era el més indicat per evitar la ruptura de l’ala esquerra. L’ex-coordinador d’IU, en una reunió amb la direcció del PCE i des de la crítica a la direcció d’IU per haver abandonat el programa, es compromet “a augmentar la seva militància al PCE per regenerar IU”, afegint «molt clarament» que «mai no abandonarà el Partit Comunista d’Espanya (PCE) ni Izquierda Unida (IU)», i situant els seus eixos d’intervenció política en aconseguir la III República i oposar-se a la Constitució Europea. Casualment són els dos eixos centrals de Corriente Roja i de la major part dels corrents d’esquerra. En aquest sentit Anguita presentarà el 19 de juny que ve a Carmona la ‘Unitat Cívica per la República’, una «associació cultural que no es presenta a les eleccions però que és aquí, treballant en la societat, perquè a Espanya hi ha molts republicans en potència».

Per si no quedés clar Anguita respon així a la pregunta: “La previsible escissió de Corriente Roja i la dissidència contínua de l’Espacio Alternativo es deuen a aquest dèficit de programa? L’esquerra sempre ha tendit, per desgràcia, a l’atomització, però tendeix a això quan no hi ha cap acord bàsic, concret i programàtic. Quan tot és qüestió d’adjectius i de flaixos, i hi ha una ruptura entre el que es diu i el que es fa, s’atomitza, s’obre un procés de sectarització. No sé com pot acabar. Per descomptat, jo no estic d’acord amb les fugides constants. Ara es lluita sense sentit del demà. Sorgeixen grupuscles que de seguida volen la seva part alíquota a les llistes i els òrgans de direcció. No van a la base a explicar el seu projecte; tot passa a les cúpules de les institucions.” Més clar, impossible. Però el projecte d’Anguita no passa per comprometre’s seriosament en forçar un canvi de rumb a IU sinó en facilitar una vàlvula d’escapament de les pressions internes a IU a través de

l’associació cultural i de desviar cap a instruments externs les exigències de l’esquerra. Per completar aquest tallafocs es mou el PCE. Primer traient una resolució a l’abril contra la Constitució europea, una resolució que tampoc no va servir perquè el PCE s’oposés a Llamazares a l’hora de definir aquest darrer programa electoral. Aquesta resolució era una picada d’ullet a l’esquerra... per entretenir-ne la reacció i facilitar la campanya de la direcció. En la jornada electoral Frutos no apareix per la seu d’IU i s’anuncia una remodelació del PCE que començaria, casualment, en una convenció el juliol per resoldre en el congrés d’un any després. Felipe Alcaraz es prepara per substituir Frutos.

Què s’ha de fer?

Nines Maestro, dirigent de Corriente Roja, escriu en un article a Kalegorria referint-se a IU: “Tot això mentre s’accelera el procés de descomposició orgànica, de forma silenciosa en la major part dels casos, davant de la creixent successió d’arbitrarietats i de com es buida de contingut la militància de base, sense que la perspectiva d’una Assemblea Extraordinària pugui introduir cap esperança d’impedir el desastre.” Trobarem expressions semblants en les

declaracions de Sánchez Gordillo que es qüestiona si cal anar cap a una altra organització, que ell identifica com un Bloc anticapitalista andalús.

Així ¿què hem d’esperar? Això ho escrivíem mentre des de l’esquerra es feia una crida – també a CR- per conformar un bloc o regrupament anticapitalista pel No a la Constitució europea. Tots sabem que en aquests processos es produeix un efecte dòmino pel qual l’entrada d’una organització obre noves perspectives a d’altres. Realment hi havia una base per a un ampli acord amb un compromís polític nítid. Però Corriente Roja no ho va valorar així, va preferir fer una declaració respecte de les eleccions extremadament ambigua i alguns dels seus membres van cridar directament a l’abstenció. Bé, i ara que ja no hi ha eleccions? La urgència de començar a construir un pol de referència polític, es cridi a un reagrupament o a un bloc anticapitalista, ve donada per la necessitat d’establir un pont entre els milers i milers d’activistes joves i sindicalistes, i un referent que aporti solidesa i estabilitat a les lluites de cada dia. Aquesta és la tasca

*Josep Lluís.
15 de juny de 2004.*

Escola d’estiu

Estem preparant l’escola d’estiu de Lluita Internacionalista, que aquest any tractarà sobre “Formes de lluita i formes d’organització”. L’escola es realitzarà entre el 29 de juliol i l’u d’agost a una casa de colònies de Pontós (Girona). Com cada estiu, proposem fer una aturada per abordar temes de debat en profunditat, compartir experiències, aprendre junts i posar aquesta formació al servei de les lluites. A més de molt d’estudi, també hi haurà temps per divertir-nos. Posa’t en contacte amb qualsevol militant per reservar la teva plaça. Tots i totes tenim coses interessants a aportar.

T’esperem!

¿Unió Europea?

L'actual Europa es la reordenació, la quarta de la burgesia segons l'Iñaki G.S.V (veure "Europa i les seves esquerres, 1830-2000") , d'aquest espai sota l'hegemonia alemanya primer lloc, i francesa en segon, per competir amb més possibilitats amb la yanqui i la nipona. A més, la necessitat de les burgesies de recuperar la caiguda de la taxa de benefici les porta a aprofundir l'atac neoliberal contra la seva població i les empeny a una acció conjunta. Això s'ha concretat amb l'actual UE que, fonamentalment, significa una política econòmica comuna i la seva prolongació en una política exterior i militar en defensa de la mateixa.

La propaganda europeista ven la UE com la nova potència capaç d'acabar amb l'hegemonia dels EUA i eliminar les contradiccions intereuropees gràcies a la creació d'un gran nou Estat. Creiem que són falses les dues coses. La interpenetració desigual dels capitals nord-americans i europeus, i la por

a l'enemic comú fa que s'accepti sense discussió el paper dels EUA de garant de l'ordre mundial, la burgesia europea només aspira a un repartiment més equitatiu de l'espoli del món. En segon lloc, els Estats queden desposseïts del control de la política monetària per equilibrar la balança de pagaments, i s'agregaran les diferències entre les zones europees més fortes i més febles (veure "La economia de mercado" de J. Albarracín). Però els Estats segueixen sent l'òrgan polític de dominació de les burgesies i d'expressió dels seus interessos i seran el marc en el qual la lluita de classes es dirimirà.

La burgesia, en aquesta etapa històrica com a classe decadent, ja no pot realitzar una tasca progressiva d'unificació nacional o de construcció supranacional i s'ha de limitar al muntatge d'un polèmic conglomerat d'Estats. L'europeisme de l'esquerra institucional, que paradoxalment s'ha esforçat per evitar la unitat de lluita dels

treballadors europeus (convocatòries descentralitzades de la CES, aïllament de vagues com la dels miners britànics, etc), és la continuïtat en la subordinació a la burgesia denunciada ja el 1914 per Lenin quan la socialdemocràcia va sortir en defensa de "la pàtria" darrera de les seves burgesies i que va costar la Gran Guerra. Aquest

europeisme recolzarà crims similars, "humanitaris" i "democràtics" naturalment...

La classe obrera no pot casar-se amb aquest projecte fals que comporta la destrucció de treball i de les conquestes socials. Ara, els atacs neoliberals, a més de ser justificats per necessitat d'Europa, ho seran per imperatiu constitucional. Les properes lluites seran titllades de reaccionàries i seran utilitzats els diversos pobles uns contra els altres. Front això, diem: cap sacrifici pels interessos de la burgesia i la seva Europa dels Estats! Unitat de lluita entre els treballadors europeus contra la Unió Europea i per una Europa Unida Socialista, camí de la unitat mundial! La millor contribució, derrotar la nostra burgesia en el propi Estat.

Dèficit democràtic? Una altra Europa és possible?

Formalment l'actual projecte és un altre tractat ("Tractat pel qual s'institueix la Constitució europea"): culminació dels diversos tractats i acords econòmics i repressius que han anat signant els Estats des del

Algunes mostres constitucionals

I.5.1 ...Respectarà les funcions essencials de l'Estat, en particular les que tenen per objecte garantir la seva integritat territorial, mantenir l'ordre públic i salvaguardar la seguretat interior.

I.40.3 Els Estats membres es comprometen a millorar progressivament les seves capacitats militars. Es crearà una Agència Europea d'Armament, Investigació i Capacitats Militars per determinar les necessitats operatives, fomentar mesures per satisfer-les, contribuir a determinar, i si és procedent, a aplicar qualsevol mesura adequada per reforçar la base industrial i tecnològica del sector de defensa...

I.42.1 ...La Unió mobilitzarà tots els instruments que disposi, inclosos els mitjans militars... per a prevenir el risc de terrorisme...

III.33 Els Estats membres es declaren disposats a procedir a una liberalització dels serveis més àmplia que l'exigida...

III.45 Queden prohibides les restriccions tant als moviments de capitals com als pagaments...

III.69.1 ...principi d'una economia de mercat oberta i de lliure competència.

III.283 ... el Tribunal de Justícia no serà competent per comprovar la validesa o proporcionalitat d'operacions efectuades per la policia o altres serveis amb funcions coercitives d'un Estat membre...

III.312 ...tot Estat membre podrà adoptar les disposicions que estimi necessàries... que es refereixin a la producció o al comerç d'armes o municions i material de guerra...

I podríem continuar, OTAN, Església, etc.

primer de 1951. La manca d'institucions democràtic-burgeses, com ara un Parlament Europeu decisor, el fet que no existeixi la ciutadania europea com a tal, ja que és un subproducte de la concedida pels respectius Estats, el principi de subsidiaritat, que deixa la política interior en mans de cada Estat, etc. són demostracions d'aquesta aliança estatal.

Si en la redacció final de la Constitució ha desaparegut el concepte de "convergència" o "harmonització social" de les poblacions europees, en canvi s'ha reforçat el neoliberalisme econòmic i el militarisme. El gruix de la Constitució és la Part III referent a la política de la Unió amb redactats detallats de la política conjuntural a seguir, contradient el model clàssic constitucional.

L'elaboració quasi secreta del Projecte per una Convenció Europea de 105 notables (13 per cada Govern i 2 de cada Parlament) sota la presidència de Giscard d'Estaing ja ha estat un bon anunci del contingut antidemocràtic d'aquesta Europa burgesa. Reblarà el clau la propera Conferència Intergovernamental (els caps d'estat o de govern) que la "instituirà" o sigui l'aprovarà, quedant per ratificar segons la legislació de cada Estat (referèndum o Parlament) i entrarà en vigor a finals de l'any que ve.

Funcionament de la UE

La reunió de "líders europeus", o sigui els caps d'Estat, que han anat aprovant els diversos tractats s'institucionalitza, per seguir tenint la paella pel mànec, en el CONSELL EUROPEU que tindrà el monopoli de les iniciatives en esmenes constitucionals i de les decisions en política Exterior i de Defensa (com la Constitució avala la guerra preventiva fàcilment ens podem trobar en guerra per la decisió d'aquests) i es reserva capacitats legislatives especials. El seu President ("elegit" pel Parlament a proposta del propi Consell) representarà a la Unió Europea. El Consell Europeu a més nomenarà el President (a ratificar pel Parlament) i el Vice-president (que serà també el Ministre d'Exteriors de la UE, Solana?) de la Comissió Europea.

Hi haurà altres dos òrgans fonamentals: el Consell de Ministres i la Comissió Europea.

El Consell de Ministres tindrà capacitat legislativa (lleis i reglaments que no cal passar pel Parlament) d'Assumptes generals i escolliran el seu president entre ells mateixos. Els seus membres seran anomenats pels respectius governs.

La Comissió formada per 13 comissaris, més el President i el Vice-president, seran elegits pel propi President de la Comissió entre tres noms presentats pels governs de torn. Té l'exclusiva de la iniciativa legislativa.

Queda res? A banda d'instituir aquesta Constitució un Comitè de Regions i un d'Econòmic-Social purament consultius, el Banc Central Europeu (sense cap tipus de control) i el Tribunal Europeu de Justícia, hi ha el mal anomenat Parlament Europeu que només podrà legislar d'acord amb el Consell de Ministres i només en

àrees restringides conjuntament amb els òrgans reals de poder, o sigui els òrgans governamentals controlats pels governs estatals.

En resum, la sobirania popular brilla per la seva absència des del principi. De fet algunes veus diuen que estrictament hauria d'assistir a les reunions del Consell Europeu el propi Joan Carles "Primer i Últim" com a representació oficial de l'Estat espanyol, però prou conegudes són les seves inclinacions lúdiques... (encara que miraculosament sigui la primera fortuna d'Espanya). Les necessitats principals de la burgesia, que l'han portat a la construcció europea, resten exclosos de la competència del Parlament: Afers Exteriors i de Defensa, Reglaments executius (finances, moneda, etc), Policia... i la reforma constitucional queda reservada a institucions no elegibles directament i és per unanimitat.

Jaume Q.

La campanya pel NO a la Constitució

Lamentablement el paper d'obstrucció i boicot que s'ha fet a la campanya unitària del NO a la Constitució europea ha impedit una contestació a l'europeisme dels grans partits. El centrisme ha fet el paper de capar des de dins una campanya política contra els plans de la burgesia, ara defensant la ralentització de la campanya "per no precipitar-nos" ara flirtejant amb l'abstencionisme o fins i tot alterant acords d'assemblees presentant com a consensuats el que eren propostes de la Consulta Social Europea. El sistema de deixar morir el moviment per esgotament dels activistes aïllats ha funcionat com altres vegades.

La feble resposta a la crida al reagrupament de forces d'esquerra per presentar una candidatura pel NO constata les dificultats que travessa l'avantguarda en l'Estat espanyol per trencar els lligams amb els grans aparells venuts a la burgesia. La proliferació de polítiques "novedoses" que de fet són antipolítiques com la pràctica "en positiu" de l'Europa que volem, han servit per evitar un combat frontal contra la Unió Europea.

Més que lamentable és preocupant la divisió de candidatures independentistes que, amb l'excusa de no diluir el seu missatge nacional, neguen la necessitat d'unir forces per combatre l'enemic comú. L'argument de portar la veu del seu poble a Europa o aconseguir un reconeixement nacional en aquest marc no pot emmascarar el fet que un front comú dels pobles d'Espanya pel dret d'autodeterminació hauria tingut un major recolzament i hauria estat un avenç contra la constitució monàrquica. La divisió nacional de la lluita de classes i per tant l'afebliment de les possibilitats d'alliberació nacional ja estan operant.

Tots sabem que la lluita contra la Constitució europea no s'atura el 13 de juny. La propera reunió intergovernamental segurament ja l'aprovarà. Manca el referèndum promès, encara que consultiu, però que permetria delimitar el gruix de les forces revolucionàries i una major coordinació arreu d'Europa. En fi, cal denunciar l'ofensiva neoliberal que s'escuda darrera de l'emmirallament europeu, les deslocalitzacions i l'antiterrorisme, i buscar la unitat de lluita dels treballadors i pobles contra els seus Estats.

Nous espais de lluita i d'unitat

Conversant amb la Roser Veciana

Roser Veciana, militant de les lluites socials, ecologistes i pels drets de la dona i els immigrants i regidora de Drets Civils de l'Ajuntament de Barcelona en l'anterior legislatura, és membre de la candidatura "Per una Europa dels Treballadors i dels Pobles. No a la Constitució Europea". En aquesta entrevista explica els motius de la seva adhesió a la candidatura i reflexiona sobre la necessitat de crear espais de lluita unitaris.

Lluita Internacionalista-Ahir a l'acte de Barcelona parlaves de la sorpresa que han tingut alguns per la teva participació en la candidatura...

Roser Veciana- Fa tres mesos si algú m'hagués comentat que seria en una llista electoral integrada per partits trotskistes i d'altres, ni jo mateixa m'ho hagués cregut. La gent que em coneix sap que no crec en les estructures de partit, si més no, tal com estan concebudes fins ara.. Penso que s'han de crear nous espais de lluita i reflexió que parteixin de postures no dogmàtiques ni sectàries. I aleshores el projecte que ens vau plantejar em va semblar interessant, tot i que hagués preferit que sortís més ampli en grups i persones com semblava que podia ser. Tot i així penso que pot ser un bon començament.

LI. Així doncs et vas decidir a ficar-t'hi...

RV. No creguis, m'ho vaig haver de meditar molt. Dos motius em van acabar de decidir: el primer, la necessitat de poder donar resposta a la Constitució europea, però sobre tot em va agradar la idea de tirar endavant un procés i un espai de trobada des de posicions de l'internacionalisme.

LI. I després del 13 de juny?

RV. M'agradaria que no caiguéssim en l'error de pensar que aquesta

tasca que comença propiciada per les eleccions a Europa caurà en l'oblit després del diumenge. Per a mi la tasca més important és la de trobar una unitat cada cop més àmplia per fer front al neoliberalisme. El no a la Constitució europea i sobretot el no a aquesta Europa del capital i la guerra ha de ser capaç d'anar bastint, des de la quotidianitat, la lluita i el debat, el model d'Europa que volem, és a dir, aquesta Europa dels i les treballadores i dels pobles.

LI. Per què creus que no s'ha ampliat més la candidatura?

RV. Possiblement perquè encara, i malgrat el discurs, no tenim integrat que les noves formes de lluita passen per endegar fronts comuns i perquè tot allò que ens arriba proposat per un grup específic normalment és mirat amb un cert escepticisme pels altres i amb por de no ser manipulats. Ja saps, l'eterna història de l'esquerra, que veiem més les diferències que allò que ens uneix. D'altra banda, també penso que la proposta ha arribat massa tard, és a dir, massa lligada a la campanya electoral i això pot fer difícil entendre que la importància està en el després del 13 de març. Això és un risc del procés que certament em preocupa bastant.

LI.Com has vist la campanya dels grans partits?

RV. En tots els casos i com ve essent la tònica normal, campanyes molt mediatitzades, que en aquest cas s'han basat en no donar cap mena d'element ni explicació sobre la

Constitució. Els partits de l'esquerra mediàtica (IC-V i ERC) no estan pas interessats en el debat, ja que si entren a fons es veurien obligats a rebutjar la Constitució doncs aquesta topa de ple amb els interessos i els drets de les capes populars, les dones, el joves, les persones migrades i els pobles, per això estan centrant la campanya en la importància de votar i l'obtenció d'escons. Tot plegat: pur teatre electoral.

LI. Poca participació general en els actes de totes les candidatures. La gent està cansada d'eleccions?

RV. Penso que està motivat pel mateix: la poca informació i participació, això fa que Europa quedi molt lluny, encara que la veritat és que l'Europa que es consolida està molt allunyada dels interessos i les necessitats de les persones qui hi vivim.

LI. Algun aspecte a destacar de la Constitució de la UE?

RV. Crec que el més important és que el text no és allò que en podríem dir exactament una Constitució, sinó un text dedicat única i exclusivament a garantir el model econòmic neoliberal, és a dir, lliure mercat, garantia de mà d'obra barata en situació de semi-esclavatge propiciat per lleis d'estrangeria i el no accés a la ciutadania, privatització dels serveis públics, pèrdua de la laïcitat... en definitiva, no hi puc trobar res de bo en les 300 planes, i mira que això és difícil.

Notes de la nostra campanya

Madrid

A la campanya a la Comunidad de Madrid es van celebrar actes a Leganés, Pinto i Alcobendas, a més de l'acte central que va tenir lloc a Madrid ciutat. Pel desenvolupament dels actes i la resta de la campanya van intervenir amb Lluita Internacionalista, el PCPE i MIA (Movimiento de Izquierda Alternativa, escissió d'IU en lluita amb el burocratisme i la corrupció), així com companys de Corriente Roja, que a títol individual van formar part de la candidatura i van treballar a la campanya juristes, companys del moviment sindical de gràfiques, d'ensenyament, d'administració pública, telemàrketing... A cadascun dels actes es va llegir un comunicat de suport contra la il·legalització de la candidatura d'HZ.

La campanya ens ha servit per a insistir en la crida a un reagrupament a l'esquerra de l'esquerra institucional, i la possibilitat d'obrir aquest debat tan necessari, amb la perspectiva de treballar junts després del dia 13, en un procés obert a la participació de tothom.

Barcelona

El dissabte 5 es va celebrar l'acte amb companys immigrants al Pati Llimona, amb una assistència de 60 companys. Hi va intervenir en John, militant de LI i de la Casa de Treballadors Africans, Miguel Guerrero del PCPC, Roser Veciana, activista ecologista i pels drets humans i Esther del Alcázar de LI. Un cop acabat l'acte es va participar a la manifestació convocada per exigir la regularització.

El dimecres 9 es va celebrar l'acte central a Cotxeres de Sants, amb la participació d'uns 60 companys. Va obrir l'acte Quim Boix, en representació del PCPC, seguidament van intervenir Diego Rejón, membre del Comitè Intercentres de Seat, Roser Veciana, Vítor de la Plataforma Nunca Más i Esther del Alcázar. També es van fer xerrades a la UAB i a la UB. A més de cartells i pancartes es van fer piquets amb material electoral a diversos departaments de la Generalitat, a Fisipe i la Seda del Prat i a Seat.

Girona

A les comarques gironines la campanya de les eleccions europees s'ha caracteritzat per ocultar el debat sobre la Constitució Europea de tots els partits de l'esquerra parlamentària. La nostra candidatura ha impulsat la necessitat d'una alternativa política d'esquerres que uneixi les mobilitzacions del carrer amb una opció política. Hem participat a Cassà de la Selva al debat amb la CUP, els vam convidar a accions conjuntes contra l'anul·lació de la candidatura de HZ, proposta no recollida. Hem impulsat conjuntament amb altres organitzacions, moviments i persones debats públics sobre la Constitució Europea però que no s'han pogut realitzar i hem patit el boicot absolut de tots els mitjans de comunicació cap a la candidatura. Ara a Girona s'inicia un procés de debat i acció, continuant la lluita contra la Constitució i per construir l'eina del carrer, la de la mobilització, la de les lluites...

Agressió feixista a Alcobendas

La nit del divendres 10 de juny, un grup de joves els qui no accepten encara la convivència en pau de les diverses opcions polítiques va tacar amb les seves conductes habituals la fi de la campanya pels companys i companyes de la candidatura Per una Europa dels Treballadors i dels Pobles. No a la Constitució Europea, d'Alcobendas.

Cap a les 23.30 hores, dues de les nostres companyes integrants de la candidatura van ser objecte d'una agressió que no va arribar a consumar-se per la mediació de diverses persones que van intervenir verbalment i per l'aparició d'altres companys i companyes de la candidatura.

A la cruïlla del Paseo de la Chopera amb la Avenida España, davant del Centro Cultural Pablo Iglesias, mentre les companyes enganxaven els últims cartells de la candidatura, un grup d'homes joves (aproximadament una desena) es van aturar a la seva alçada, van començar a proferir consignes d'ultradreta i es van autodenominar com un grup de dretes i a la caça de "rojos cerdos"; les nostres companyes van seguir amb la feina, ignorant-los, i davant d'això un

d'ells va començar a insultar-les i a coaccionar-les, per què deixessin els cartells i l'enganxada. "Rojos de mierda, os vais a enterar"... les companyes en un acte de dignitat i amb el suport de diverses persones que estaven passejant o assegudes en els bancs que hi ha a la zona, van continuar l'enganxada, fins que un d'ells es va llençar amb un objecte tallant contra els cartells, i va destrossar-ne uns quants.

En aquest precís moment i davant la resposta dels vianants i l'arribada de més companys de la candidatura, van fugir, dispersant-se entre els carrerons del carrer Marqués de Valdivia. La nit no va acabar aquí, una pancarta col·locada per mi i un altre company a l'alçada de l'escola Gabriel y Galán i amb el lema "Por una Europa de los Trabajadores y de los Pueblos, No a la Constitución, STOP CAPITAL", ha acabat cremada. Tot ens fa pensar que ha estat algun grup d'extrema dreta, ja que han deixat la seva signatura, en forma de diverses enganxines de tall xenòfob i feixista.

Javier. Movimiento de Izquierda Alternativa

Alta abstenció davant

Abstenció

Tothom coincideix en remarcar la contundent abstenció que a l'Estat espanyol arriba al 54,06% de l'electorat. És un fenomen que afecta el conjunt d'Estats de la UE amb un 56% d'abstenció de mitjana. L'abstenció mitjana a les europees no ha deixat de créixer gradualment i sistemàtica des del 79, quan va arribar al 37%.

L'abstenció no té relació ni amb el bon dia que va fer (en alguns llocs), ni amb el caràcter dels governs de cada Estat, sinó amb com estan construint la seva UE: 1) el paper del Parlament com una caríssima decoració sense poders reals, ja que aquests poders estan en les cimeres de Caps d'Estat; 2) la percepció cada vegada més gran que aquesta Europa que ens venen sota el segell de la UE no permet millorar les condicions de vida.

És més que significatiu que els acabats d'estrenar nous socis de la UE es trobin entre els més abstencionistes. Ja no es deixen il·luminar amb eufòries europeistes.

Perquè no és només que l'ampliació ha permès la reestructuració de la producció de les multinacionals cap a l'est aprofitant la mà d'obra barata (deslocalització, que afecta la "vella Europa") sinó que difícilment aquest fenomen compensarà el profund procés de reconversió en tots els sectors productius que suposarà per a les economies de l'est.

No cal fer res més que recordar la reconversió industrial del Govern de Felipe González "per a adaptar-nos" a l'entrada de l'aleshores Mercat Comú Europeu, que va suposar per una banda que les multinacionals arrasessin tots els sectors productius i, de l'altra, deixar al carrer milions de treballadors... i encara avui l'atur és crònic! Què

pot passar en economies encara més febles com ara la polonesa?

Aquesta abstenció ha estat impulsada –encara que sigui de fet una de les conseqüències involuntàries- d'una clara ocultació del debat sobre la construcció europea que determina la vida quotidiana: les conseqüències de l'ampliació a 25 Estats de la UE i la Constitució europea. Tots ficats en un discurs gairebé únic, el debat electoral s'ha convertit en avorrides abstraccions que allunyaven la població de les urnes.

Polarització a l'Estat espanyol. Vot de càstig als governs

A Gran Bretanya, França, Alemanya o Itàlia, el vot de càstig al govern, independentment del color d'aquest, ha tingut la seva traducció en resultats desastrosos dels partits de govern. Aquest rebuig a les polítiques de govern tenen molt a veure amb les retallades que aquests governs estan imposant i que han anunciat que –malgrat els resultats- continuaran imposant. Aquest fenomen també ha tingut el seu reflex a l'Estat espanyol, encara que per la proximitat del canvi de Govern el vot de càstig continua dirigint-se contra el PP. En realitat, tant el PP (acusació de frau a les generals "sota els efectes de l'11M") com el PSOE ("tornarem a guanyar el PP") utilitzaven aquest argument d'una espècie de "segona volta" de les generals, per polaritzar la campanya contra altres opcions... i els ha funcionat.

No obstant això aquestes

continuamos diciendo

a la Constitución Europea

eleccions consoliden l'Europa de la dreta. Amb l'entrada dels parlamentaris dels nous socis, el Partit Popular Europeu consolida la majoria a la cambra amb 276 (en tenien 233) davant de 201 de socialistes (en tenien 180), mentre que cal significar que per primera vegada l'extrema dreta podrà formar grup propi. Les comparances d'aquests canvis en nombre de diputats no poden fer-se linealment, ja que el nombre de diputats ha passat de 626 a 732, alhora que l'entrada de nous Estats retalla els electes dels que ja n'eren membres.

A Euskal Herria, Catalunya i Galiza.

Al País Basc i Navarra cal destacar que l'esquerra abertzale, fins i tot estant il·legalitzada i les seves candidatures prohibides, conserva un crèdit important i les seves consignes són seguides pel voltant d'uns 100.000 votants. Certament que hi ha un descens continuat d'aquestes crides al vot nul, però continuen essent significatives per a un sector important del poble basc. Una part dels vells vots de Batasuna, poc més de 17.000, han anat a parar a Aralar.

A Catalunya cal destacar el desastre de CiU, que s'havia

un debat escamotejat

constituït com un partit gairebé institucional al voltant del poder autonòmic a Catalunya i que sense els instruments de poder no deixa de caure, cedint vots al PP com a alternativa estatal i que en aquestes eleccions s'ha convertit en la segona força, o cedint-ne a l'esquerra nacionalista, a ERC, que se li apropa ràpidament. Això no passa amb el PNB, sinó que aquest es manté.

A Galiza, al Bloc Nacionalista li passa com a IU a l'Estat, que - com ja va passar a les generals- perd "vot útil" cap al PSOE.

Reculada d'IU i falta d'alternativa

La reculada d'IU ha estat duríssima: ha perdut la meitat dels vots. Amb aquest resultat es tanca un cicle de desastres electorals que tindrà moltes conseqüències internes en el futur de la coalició. Efectivament no es pot voler ser l'ombra del PSOE, perquè aquest li deixi un espai, sense pagar un elevat cost polític. IU ha estat incapaç de connectar amb els amplis sectors que no se senten representats pel PSOE i que participen en les lluites quotidianes.

La reculada dels partits que amb IU conformen l'Esquerra Unitària Europea (passen a 39 des dels 42 eurodiputats que tenien) ha estat general, encara que amb percentatges molt menors que la caiguda d'IU aquí. Per exemple el PCF passa del 6'8% al 5'3% (baixa de 6 eurodiputats a 2).

Però el principal problema no és aquest sinó que encara no apareix cap alternativa significativa a la seva esquerra. Aquest ha estat el cas no només de la nostra candidatura (3.974 vots, vegeu el requadre) sinó d'altres que ocupen aquest mateix espai polític del No a la

Constitució europea, com era el cas del POSI (7.474), la CUP (9.285), Nós-UP (2.578) o EC (2.288).

A Europa, el referent de l'esquerra revolucionària era la coalició a França de LO i la LCR, que a les eleccions passades havien aconseguit 5 escons amb el 5'18% dels vots. En aquestes passa al 3'3% i perd tota la representació. El fet que aquest acord entre LO i LCR s'hagi convertit exclusivament en una marca electoral -i només per a algunes eleccions- sense cap projecte que cridi a aglutinar les enormes expectatives que ha aixecat, ha passat factura. Només en el cas del Bloc d'Esquerres a Portugal aconsegueixen un

eurodiputat amb el 5% dels vots.

...I ara destapen la Constitució Europea

El dilluns 14 ja es podia parlar de Constitució europea i dels tràmits d'última hora per aprovar-la amb urgència. ¡De quina manera han teixit un vel per deslligar les eleccions del projecte immediat de Constitució! Però la lluita contra la Constitució de la UE ha de continuar.

LI

**Per una Europa dels treballadors i dels pobles.
No a la Constitució europea**

Hem obtingut 3.974 vots que suposen el 0.03% del total. Els millors resultats són a Euskal Herria, amb el 0'07% en conjunt i un 0'1% a Guipúscoa. Els resultats, que estan molt lluny dels obtinguts pel PCPE a les anteriors europees (26.189) demostren que no hem aconseguit l'objectiu d'obrir un espai polític i electoral per al NO a la Constitució i que hem xocat amb el silenci general dels grans partits i mitjans de comunicació sobre aquest tema.

Al llarg de la campanya hem rebut el suport del Movimiento de Izquierda Alternativa (MIA), del qual ja teníem companys a la llista, i del Fórum Ciudadano de Izquierdas. Amb el MIA, el PCPE, Lluita Internacionalista i les companyes i companys que s'han integrat en la candidatura tenim un objectiu comú: partir d'aquesta experiència i continuar impulsant un reagrupament -del tot necessari- a l'esquerra de PSOE i IU, amb una política conseqüentment anticapitalista i antiimperialista

Ara, després de les eleccions, tornarem a dirigir-nos als grups, i a les companyes i companys que se situen en aquest espai - i als quals ja vam dirigir-nos per muntar la candidatura- per trobar un marc comú de debat i acció.

Prohibeixen la Consulta Social Europea

La consulta del 13 J s'ha celebrat a més de cent punts de tot l'Estat espanyol. La Junta Electoral Central va anar endurint més els seus comunicats per evitar la realització d'aquesta iniciativa social: en un principi només estava prohibit situar-se prop dels col·legis electorals, i més endavant van prohibir qualsevol "acte públic". Les delegacions del govern han interpretat de manera estricta i contundent aquest darrer comunicat i han procedit a aixecar les meses de la major part del país. Creiem que aquí ha estat la clau política, ja que s'han fet interpretacions molt diverses. Per exemple, en alguns pobles de Madrid o de Catalunya s'ha respectat el dret d'expressió.

A Mallorca, Zaragoza, Madrid, Palencia, Asturias, Santiago de Compostela o Barcelona les meses eren aixecades des de primera hora del matí. A Teruel i León aguantaven fins al migdia. I a Vigo la mateixa junta electoral provincial interpretava de la manera més oberta el comunicat de la Junta Central: no s'alterava el procés electoral si les meses es posaven a una distància de cent metres, per la qual cosa nou mesos aguantaven el tipus (...). Sorprenia Barcelona, per la contundència de l'execució de la retirada total de meses, ja que, recordem-ho, la consulta sobre el Deute Extern del 2000 va gaudir d'una màniga força ampla sota el govern Popular. (...) La Consulta Social Europea no s'acabarà aquest 13 J. En primer lloc, perquè hi ha moltes iniciatives en marxa per continuar amb les consultes (...), y per retrornar els resultats i denunciar la manca de democràcia i l'escàs interès de les autoritats per què la Constitució Europea surti a debat.

Deterioració social i educativa a St. Cosme

Trenquem el silenci

El barri de Sant Cosme, al Prat de Llobregat, ha saltat als mitjans en les últimes setmanes arran de la recerca de dos presos que, en la seva fugida dels jutjats, van matar al policia que els custodiava i van ferir greument un treballador que estava al carrer en aquell moment. El barri va ser acordonat i pentinat amb registres domiciliaris. No obstant això, tot just si ha aparegut en els mateixos mitjans la deterioració social i educativa que sofreix aquest barri de més de 7000 persones. Ni rodes de premsa, ni entrevistes amb les màximes autoritats educatives i municipals, ni la visita en persona del Conseller en Cap... tot ha quedat minimitzat davant la persecució policial i sense respostes institucionals a pesar de les reiterades exigències dels professionals de l'educació. D'aquesta situació silenciada volem parlar, doncs a més es transforma en paradigma de la política governamental – passada i actual- de marginalitat de l'educació pública.

Aquest barri en els 70, quan va arribar a tenir gairebé el doble de persones que avui, va ser un dels més combatius en les lluites socials. La seva permanent amalgama ètnica, entre treballadors industrials païos i un important nucli de població gitana, no va ser obstacle. Aquest barri va ser la base de suport de la majoria absoluta del PSUC del primer Ajuntament en la Transició. L'alcalde segueix sent el mateix, Luís Teixidor, encara que el partit sigui ara IC i Sant Cosme ha deixat de ser la seva base de sustentació. Al tran tran de la total assumpció per part d'IC de la gestió burgesa, va caure la seva promesa de defensar la reserva natural del Delta

del Llobregat, i a cop d'especulació va imposar: l'ampliació de l'aeroport, del port, ara l'AVE... i el desmantellament industrial de la mà de les multinacionals: FISIFE, Paperera, acomiadaments en Gerbox –grup SEAT-, caterings de l'aeroport, crisi de La Seda...

Aquesta política va tenir la seva versió particular respecte a l'entramat educatiu del barri. La caiguda demogràfica dels 90 va deixar places vacants en els centres educatius d'El Prat, mentre es mantenien quatre centres concertats: calia omplir-los transvasant alumnat d'on hi havia, el barri de Sant Cosme. Així doncs, amb les aules plenes d'aquest alumnat heterogeni que tenia el barri es va tancar primer una escola (CEIP Dr. Trueta, que seguia a la del San Pedro y San Pablo) i després una altra en el proper barri de La Granja.

La que havia estat reivindicació permanent en la lluita pels habitatges d'un institut de secundària per al barri –encara no hi havia l'ESO-, es va transformar, ara que estava la LOGSE, a reconvertir el Dr. Trueta en un IES sense continuïtat: ni cicles mitjos, ni batxillerats. Així, mentre CiU seguia finançant la concertada, IC omplia els centres públics d'El Prat canviant el mapa educatiu i tots dos junts escanyaven l'oferta educativa del barri. Evidentment les famílies que tenien la intenció que els seus fills continuessin estudis més enllà de l'obligatòria, els matriculaven fora del barri, la qual cosa arrossegava els germans menors... i els centres del barri es van anar quedant buits, amb infimes xifres de matriculació del sector de la població més marginal, essencialment del sector gitano, que rebutja l'escola.

Absentisme en xifres exorbitants i una actitud bel·ligerant amb l'escola, són problemes socials que, sense abordar-se en l'entorn, copegen sobre els centres

educatius convertint-los en una imposició repressiva paia.

El problema es va alertar el 1995 davant el tancament del Trueta, ens vam oposar al mateix; vam denunciar el no comptar amb la continuïtat d'oferta educativa el 1996, es va reiterar el 99 quan sortia la primera promoció d'ESO. En aquell moment: 1/3 d'alumnes sol·licitava seguir un batxillerat i altre tant cicles mitjos, però es va tornar a denegar la seva implementació en l'IES i es va obligar a que l'alumnat es dirigís a El Prat, obrint línies noves. Mentre, per descomptat, es mantenien els concerts amb la privada.

Alhora s'avançava en externalitzacions i privatitzacions. El 96 tancava el servei municipal del Centre Obert que, comptant amb educadors de carrer, atenien no només a l'alumnat amb major risc, sinó que seguien els processos d'inserció laboral, contactaven amb els centres i feien també de pont amb educadors de justícia juvenil (EAJAs i DAMM), partint de ser el complement dels serveis primaris d'assistència social. A partir d'aquest any es financen Fundacions privades de serveis socials a manta amb diners públics municipals, europeus, de la Diputació i/o de Generalitat. Fundació Delta –que va fer fallida-, MAIN, Orienta, IPSI, el GISC –antic esplai del barri- va passar a ser finançat a l'integrar-se a l'“ONG” Movibaix –la tercera més poderosa a Catalunya després de Creu Roja i Càrites-... són només alguns exemples.

Quan veïns i professionals es refereixen al mercadeo de la beneficència estan parlant d'això: subvencions milionàries a canvi de llistats d'atenció que no tenen cap escrúpol a arrencar a l'altra entitat o a les públiques amb la condició d'arribar a les xifres, super-exploitant els professionals que treballen per a les mateixes i aplicant mètodes molt discutibles per poder mantenir la “clientela”. És una teranyina del benefici, que només en el període 2000-2006 s'empassa 1.700.000 euros en el Pla d'Actuació de Sant Cosme, a part de les despeses ordinàries de les institucions públiques. Aquesta ha estat la política fins ara, tant d'IC com de CiU, però també ho és ara la del

Govern tripartit.

El 3 de març de 2004 anava a l'IES Dr Trueta una imponent comitiva oficial: el Conseller en Cap, Bargalló, la Consellera de Benestar i Família, la d'Educació, la Delegada Territorial del Baix Llobregat, la cap d'inspecció educativa, el regidor d'educació de l'ajuntament... per a escoltar dels llavis dels equips directius dels centres del barri i llistat de demandes amb una de central: la política de normalització educativa del barri que permetés recuperar la dinàmica anterior al 96, que els centres atenien al conjunt de la població, amb l'única base educativa possible, la de la relació social, la dels models alternatius... la reivindicació es concretava en l'oferta educativa post obligatòria en l'IES per al curs que ve. Es van rebre bones paraules però està clar que es va imposar la mateixa política de CiU i IC: oferta educativa zero, i això sí, promeses per a millorar els centres en tant que guetto educatiu.

La plantilla de professionals, mentre, es dessagna: tots els funcionaris d'un dels centres – excepció feta de 3- han demanat trasllat; es mantenen enormes quantitats d'interins i substituïts sense estabilitat; l'equip directiu d'un d'ells ha estat nomenat a dit per Delegació traslladat d'una altra zona educativa... és el caos educatiu finançat amb diners públics per a tractar de mantenir un guetto i els beneficis dels serveis privats – educatius i no-.

Els sindicats han estat cridats pels

centres i la resposta que han trobat a l'administració és semblant: negativa a rebre'ls per a parlar d'aquest tema de la Consellera d'Educació, ni de la Delegada, tampoc fins ara del Conseller en Cap...

Les entitats del barri, mentre, han respost afirmativament a les exigències dels centres i s'han sumat a la reivindicació d'oferta educativa post obligatòria. Per això, per més que li pesi al nou govern, està aconseguint unificar un nou enemic: el que torna a la lluita de resistència, de l'exigència de responsabilitats a qui des de l'ajuntament d'IC durant 24 anys, o als seus nous socis a la Generalitat d'ERC i PSC, empenyen l'escola pública a la marginalitat amb la condició de seguir garantint els beneficis a la privada.

Atendre dignament a tot l'alumnat del barri vol dir: oferta educativa completa de batxillerats i cicles mitjos, i mitjans específics públics per a atendre l'alumnat amb dificultats. Que siguem capaços d'articular un moviment contundent dependrà, ja que està clar que representa enfrontar els interessos polítics tant del govern tripartit com els de l'Ajuntament que segueixen la política de CiU i PP de privatitzar l'educació i empenyer l'escola pública a la marginalitat.

Esther. Professora de Sant Cosme. CGT.

Precarietat i deslocalitzacions

Els tancaments i deslocalitzacions segueixen multiplicant-se. En l'últim mes s'han sumat a la llista Panasonic (Girona), Levy Strauss (Girona i Soria); a Astúries amenaça de tancament una de les quatre factories de la química nord-americana DuPont, la japonesa Suzuki i una dràstica retallada d'ocupació de la que compta amb major nombre de treballadors (7.000, dels quals es reduiran uns 1.600) a Aceralia, la siderúrgica del grup Arcelor; a València, el calçat, el tèxtil i el moble estan acomiadant i preveuen superar les 27.000 ocupacions perduts l'any passat; a Madrid recent anunci del tancament de Nissan-Cuatro Vientos i Renault-Villaverde... La dinàmica ratifica el procés que prevèiem arran de la crisi ianqui del 2000, poc abans dels atemptats del 11 S. No obstant això, ara s'engeguen campanyes contra la precarietat com si fossin problemes diferents: ho són realment?

UE i governs al servei de les multinacionals

Els governs, estatal i català – ambdós d'“esquerres”!-, s'afanyen

a donar suport a la política de les multinacionals que els sostenen. Així, Solbes no té miraments per anunciar el tancament de cinc de les set factories d'Iltzar –amb pèrdua de 4.000 llocs de treball- en resposta a la prohibició de la UE que els governs financin les empreses de drassanes públiques: Brussel·les obliga a retornar dels préstecs a l'estat, alhora que els multa. Així els capitals especulatius segueixen finançant els bucs construïts a Corea i Japó perquè puguin vendre's per sota dels preus de cost, fins la liquidació de la competència de drassanes públiques... i anem sumant Prestiges... i el PSOE obeeix...

Per la seva banda, Maragall, va anunciar un pla del Govern per a afavorir que la deslocalització d'empreses catalanes es dirigeixi al Marroc. Va dir que és “el propi interès” de les empreses catalanes el qual aconsella que per a ser més competitives desplacin els seus centres de producció al Magrib, “de manera que el que ja estan fent molts marroquins a Catalunya ho puguin fer sense moure's del seu país”.

Aquesta política de suport a les multinacionals es finança amb diners públic. Així la Generalitat anuncia ajudes per a tancaments i acomiadaments en el sector tèxtil –entre 4.900 i 6.500 immediats només a Catalunya, del total de 50.000-150.000 en els propers 2 anys a nivell estatal- per valor de 2 milions d'euros durant aquest any “davant el possible impacte de la liberalització del mercat tèxtil internacional a partir del 1/1/05”. Aportacions públiques d'aquest tipus per a ajudar a les multinacionals, vindrien a sumar-se a les “ordinàries” de FOGASA (Fons

de Garantía Salarial) per a pagar salaris endarrerits i indemnitzacions de les empreses en fallida, que en el primer trimestre del 04 va abonar 71.907.700,50: un increment del 43% respecte al mateix període de 2003. Per a invertir diners públic en tancaments, o en l'aplicació dels acords de l'OMC, Brussel·les no posa cap problema.

Acomiadament barat i fi del “Estat del benestar”

Però necessiten més. El sotspresident del BSCH (que acaba d'acomiadar 700 treballadors aprofitant-se de la fiscalitat pública) ha anunciat públicament la urgència d'acabar de desmantellar l'estat del benestar si volem seguir sent competitius: o el que és el mateix, acabar amb la inversió de diners públic –que és part del nostre salari indirecte- en serveis socials, subsidis d'atur... I és que la patronal, sap el que vol i pugna per que la reforma laboral que es preveu per a la primavera pròxima contempli la reducció de cotitzacions socials, la reducció del cost de l'acomiadament o l'eliminació de la ultraactivitat dels convenis col·lectius com «mesures crucials». El trist per als treballadors és que afegeixi la CEOE “els empresaris espanyols tenen motius per a la satisfacció, donades les coincidències existents amb les línies generals que l'Executiu...”.

Mentre, el PSOE es debat a argumentar l'abaratament de l'acomiadament per a reduir la

temporalitat, quan en realitat al que anem és que surti tan barat acomiadar que tots siguem precaris.

Lluitar contra les deslocalitzacions és lluitar contra la precarietat

Perquè així com la patronal ho té clar, els seus servidors, siguin sindicals o polítics tracten de confondre'ns, separant deslocalitzacions i increment de la precarietat. No és casual que amb les altes xifres d'acomiadaments –i per més pre-jubilacions que paguem del diners públic- al maig s'hagi reduït l'atur amb un 90,4% de contractes temporals!. Les deslocalitzacions van de la mà de transformar mà d'obra estable en precària –és el de Telefònica amb el telemàrketing, amb un avantatge salarial per a la patronal de 1 a 3. Aquest ha estat l'objectiu en les amenaces de Nissan o SEAT a Barcelona. Per això a cop de tancament puja la precarietat –és ja un 35 % del total de contractes, o sigui 4 milions de treballadors i treballadores- i fins i tot s'accelera la rotació en l'ocupació: el 60% dels contractes temporals són ara de menys de 3 mesos.

Per això, és tant més criminal escoltar declaracions de Cándido Méndez afirmant, al costat de la seva "preocupació" per l'alta taxa de temporalitat, que tractar de frenar les deslocalitzacions és "posar portes al camp", o que tant CCOO com UGT hagin signat a Catalunya el finançament dels tancaments del tèxtil, o que UGT d'Astúries doni suport el pla industrial de tancaments... doncs aquestes direccions amb els seus acords no fan sinó ajudar a la patronal a obtenir el seu objectiu: sigui per que es van, sigui perquè es queden, explotar una mà d'obra cada vegada més barata i precària. És també un error, encara que per de cap manera sigui la mateixa responsabilitat, la d'aquelles organitzacions que, per activa o per passiva, es vanaglorien de lluitar contra la precarietat amb campanyes, mentre deixen passar o donen per perduda la defensa de l'ocupació estable que cau amb cada deslocalització o conveni a la baixa que se signa. L'una i l'altra són la mateixa lluita.

Esther. Ensenyament CGT

Conveni d'Arts Gràfiques

El discurs del mètode

El passat 7 de maig, els sindicats i la patronal de Gràfiques van arribar a un acord pel conveni estatal del sector. Com a conseqüència del mateix, es van desconvocar les mobilitzacions que s'havien previst fins el juny. En l'acord es contempla una vigència de tres anys (fins el 2006), reducció de jornada en 8 hores a partir del 2005, el 100% en cas d'accident o malaltia professional des del cinquè dia i una pujada salarial de l'IPC + 0.25 punts en cada any de vigència, amb una paga única de 300 euros per als treballadors als quals no se'ls ha aplicat pujada durant els 3 anys que no hi ha hagut conveni. Per la primera reivindicació de revisió de categories, s'ha creat una comissió paritària entre sindicats i patronal, per elaborar un estudi actualitzat en 12 mesos.

Des de CCOO mateix es reconeix que no s'han donat avanços espectaculars, excepte en el que afecta a l'acord sobre categories, però està per veure el resultat també en això.

Per als treballadors, després de tres anys sense conveni, la impressió és que l'avanç és mínim i així es va expressar en l'assemblea de delegats després de l'acord, per descomptat, informativa i en cap cas consultiva. I aquí és on, una vegada i una altra, les aigües van a parar al mateix mar: la falta de participació dels treballadors en les decisions que es prenen pels qui són els nostres representants en la negociació. I diem: com es pot representar quan no es pregunta abans? Per quina raó se signa abans de consultar? Des de la semàntica, representar significa: "ser imatge o símbol d'alguna cosa, o imitar-lo perfectament". Altra accepció: "substituir a algú o fer les seves vegades, ocupant la seva funció o la d'una entitat". I tornem a dir: com s'ho faran en la negociació per, sense preguntar, fer les vegades dels treballadors o imitar-nos perfectament? També existeix altra accepció per al verb representar, i és: "interpretar un paper en una obra dramàtica". Potser el que ens està passant vagi més per aquesta última idea i, gràcies, però això no ho volem.

Les reunions que des de fa dos mesos mantenim des del subsector d'editorials per a elaborar junts una plataforma comuna, segueixen avant, fins i tot amb la incorporació de nous companys. En l'última reunió es va sumar el comitè de Cambridge University Press i el de Segunda Mano. Hem rebut encàrrec, per part del sindicat, d'elaborar l'estudi de categories de les editorials: "perquè millor que vosaltres, no ho sap ningú". Això és. Doncs com en això, la resta de coses que ens afecten. Per a aquest estudi, hem donat pas als treballadors als quals representem, sent ells mateixos els que estan aportant les dades sobre les seves funcions actuals, categories i quines haurien de ser en realitat. Tancant el cercle, les conclusions finals a les quals arribem en comú, han de sancionar-se mitjançant un procés d'assemblees, abans de plasmar-les en tinta i paper.

Ara tenim a les mans una oportunitat de luxe per a transformar els mètodes, del vertical a l'horitzontal, i impulsar la participació plena dels treballadors/as des d'un principi.

*Marina Castelló
Comitè d'empresa de Pearson
CC.OO. Gràfiques*

Privatització del sector ferroviari

¿Cap on va Renfe?

Per al 18 de maig estava prevista l'entrada en vigor de la Llei del Sector Ferroviari per a privatitzar la RENFE. Amb la pèrdua de les eleccions per part del PP el 14M, el govern socialista, a través del Reial decret Llei, aprovat en el Consell de ministres del 7 de maig "ajorna l'entrada en vigor de la Llei del Sector Ferroviari de 17 de novembre del 2003" - aprovada per la majoria parlamentària del PP- "per a analitzar detalladament aquesta norma, que va ser contestada per diversos col·lectius socials, inclosos gran part dels treballadors del sector".

Encara que no cap esperar que el govern -que ha designat un comitè de savis" per a privatitzar TVE- posi obstacles a la privatització de RENFE, el decret de 7 de maig facilita la recomposició de forces sindicals i socials per tractar d'impedir-la.

I dic recomposició, perquè totes les forces sindicals presents en el Comitè General d'Empresa (CGE) estaven resignades davant la privatització. Uns, com ara CCOO, acceptant-la des de fa més d'un any amb l'excusa possibilista que "corren vents privatitzadors" i encara que deien estar en contra calia negociar amb el govern del PP per a evitar mals majors als treballadors. El govern va treure la llei sense negociar, i tampoc no va tenir una contestació dels sindicats majoritaris.

Uns altres, com UGT, estaven en contra de la privatització del PP, però a favor d'altres privatitzacions - liberalitzacions diuen per a rentar-se la cara- com l'alemanya, però sense -si més no- explicar als treballadors en què consisteix.

Altres sindicats com el corporatiu de maquinistes (SEMAF) fins i tot veien la privatització com una "oportunitat" per a avançar en les seves reivindicacions corporatives.

CGT som el sindicat que més hem plantejat la defensa del sector

públic, i durant més temps, però hem deslligat aquestes reivindicacions de les més immediates dels treballadors: no les vam saber integrar ni al conveni col·lectiu, ni a les eleccions sindicals. En la pràctica vam caure en el corporativisme de la resta. En lloc de

dirigir-nos als treballadors afiliats a altres sindicats amb iniciatives unitàries, signatures... per a evitar les segregacions, les externalitzacions de serveis o, el que és el mateix, l'exigència que els contractes i subcontractes

Assemblea estatal de circulació

El passat 4 de juny es va celebrar una assemblea estatal del personal operatiu de circulació de RENFE. Venien d'un procés d'assemblees provincials, impulsades per la base i amb representants elegits en elles. També van assistir els sindicats CGT, SF, SCF i UGT-Madrid.

El seu objectiu era aprovar les reivindicacions que els unien tant entre si com amb altres sectors de circulació -comandaments intermedis i ajudants ferroviaris- i analitzar possibles accions davant la pròxima negociació per part del CGE (comitè general d'empresa) d'aspecte del conveni que els pertocuen. Entre altres: la requalificació professional, amb pagament de responsabilitat en la seguretat, penositat i nocturnitat.

Van resoldre a més sortir a la lluita. Però per a fer-ho, són els sindicats representats en el CGE els qui han de presentar una Comissió de Conflictes a l'empresa. Els sindicats presents van ser mandatats per a fer-ho i, segons l'acta, van acceptar. El 9, no obstant això, es repetia el que ja havia passat amb la mateixa decisió dels comandaments intermedis al maig: en el moment de presentar-la, CGT es quedava sola, mentre els altres sindicats opinaven que calia acabar de veure les possibilitats de la negociació del CGE... Sobren els comentaris.

La propera reunió estatal és el 16 de juny, i els factors de circulació la mantenen pel que sembla decidits a sortir a la lluita. Les espases estan enlaire.

siguin fixos de RENFE... la nostra crida era que s'esborressin d'aquests sindicats: "Trenca amb qui et traeix". En lloc de mobilitzar-los per evitar que les seves direccions sindicals entressin a acceptar la privatització, vam facilitar amb la nostra pràctica la resignació, l'apatia, la impotència dels ferroviaris, que tan bé els va als buròcrates del sindicalisme institucional. Les mobilitzacions convocades contra la privatització, encara sent importants, només han arribat als nostres afiliats, el que ha provocat un cansament davant noves mobilitzacions, i per a alguns, un rentat de consciència.

Finalment, el Sindicat Ferroviari (escissió de CCOO) ha plantejat -com CGT- la mobilització unitària, però sense forçar des de baix, a l'espera que la convoquessin els sindicats majoritaris des de dalt, és a dir esperant que "la guineu tingui cura de les gallines".

La situació actual exigeix:

1. En primer lloc una anàlisi que la situació política ha canviat. Ara com ara no estem privatitzats.

2. Una reunió del CGE per a tornar a definir els objectius unitaris de tots els ferroviaris: ferrocarril públic segur, orientat a les necessitats socials, respectuós amb el medi ambient i amb tarifes assequibles.

3. Elaboració d'una plataforma única dels ferroviaris, que mantingui la unitat de RENFE, la integració de tots els serveis, i la contractació fixa de tots els treballadors, precaris o de contractes; discutides entre tots els treballadors i no només de les cúpules sindicals. Discussió i integració amb les organitzacions socials, partits polítics, institucions, consumidors... del projecte de ferrocarril públic.

4. Discussió amb el govern així com amb totes les CCAA -especialment les que van rebutjar la Llei Ferroviària del PP- des d'una Plataforma Unitària dels Ferroviaris i Ciutadans.

5. Si les negociacions van en la línia de les privatitzacions, preparar accions unitàries a nivell sindical i ciutadà per a impedir-ho.

Armando Encallo. Ferroviari CGT

Telemàrketing en vaga

Contra la precarietat

Els treballadors/es de telemàrketing estem mobilitzant-nos contra la precarietat i per un conveni digne. Hem fet aturs parcials durant diversos dies del mes de maig i el dia 9 de juny vam fer una jornada d'atur de 24 hores. El seguiment dels aturs ha estat del 90 per cent, hem fet manifestacions a totes les ciutats on hi ha empreses de telemàrketing.

En anteriors articles ja vam expressar la importància d'un procés democràtic on anessin les assemblees de treballadors/es per decidir la plataforma i les mobilitzacions. Això no ha estat així, les direccions dels sindicats han convocat els aturs sense consultar.

Ara ens trobem que després del 9 de juny no hi ha cap convocatòria d'aturs ni de mobilitzacions.

La patronal no ha respost, s'ha fet el sord davant les mobilitzacions massives. No obstant això les direccions sindicals li donen un marge per a veure si respon.

En l'assemblea de delegats de CCOO van intentar fer-nos callar als delegats que exigíem donar una continuïtat. A les manifestacions i a les empreses els treballadors/es demanen seguir endavant, no volen que la seva lluita sigui en va.

Exigim a les direccions dels sindicats, CCOO, UGT, CGT i CIGA que facin un pla de vagues i mobilitzacions per a aquest mes de juny per evitar que arribem a l'estiu i haver d'esperar a setembre per tal de continuar amb la mesa de negociació.

Exigim que hi hagi transparència i no se signi res sense consulta.

Raquel-CCOO . Madrid

Campanya financera

Hem començat la campanya financera d'estiu. Amb les aportacions que rebem podem finançar campanyes internacionals que d'altra manera no podríem assumir. Tots els suports, petits i grans, són importants.

Dóna'ns un cop de mà!

Escoles bressol en lluita

Rebutgem la reconversió

Davant l'increment de la demanda de places en centres públics i el buit legal que hi ha en aquest moment, les polítiques educatives per a l'etapa 0-3 de les distintes administracions anteposen la necessitat d'ampliar l'oferta de places - creixement quantitatiu- a la necessitat de mantenir una educació de qualitat, el que comporta una degradació de tots aquells principis que amb tant d'esforç es van aconseguir.

Els anys de lluita pel reconeixement de l'etapa 0-3 anys en l'educació dels nens va donar un pas important amb la LOGSE al considerar aquesta etapa com una etapa educativa i no pas assistencial. Això va permetre la consolidació de projectes educatius com el de les «escoles bressol» de Barcelona, considerades pioneres.

En aquest moment diferents col·lectius d'educadors i d'AMPAs estan en lluita amb l'objectiu de mantenir els projectes educatius d'aquestes escoles enfront de l'atac de les polítiques educatives de les administracions. Algunes d'aquestes lluites són les que protagonitzen les AMPAs i educadors/es de les «escoles bressol» municipals de Barcelona, els/les educadors/es de les «llars d'infants» de la Generalitat, o els/les educadors/es de les «escoles bressol» de Mataró.

A Barcelona les AMPAs i els educadors protagonitzen una campanya de protesta en contra del nou sistema educatiu que vol imposar l'Ajuntament.

Una de les principals característiques del projecte educatiu és el doble torn. Això significa que cada aula té assignats dos mestres, un fa horari de 8 h a 14h i l'altre d'11,30 h a 17,30 h. Això fa possible que al matí i a la tarda els nens i les seves famílies

trobin un dels mestres i que durant l'hora del menjar, higiene i descans, la ràtio infant-educador faci possible una relació més personal.

Però aquest model està en perill, en les noves escoles de l'IMEB no s'ha mantingut el doble torn. Cada classe té assignat només un/a mestre/a i posa personal subcontractat i en condicions precàries per a cobrir l'horari de 8 a 9 del matí i de suport a l'hora del menjar, tal com funciona actualment a l'educació infantil i la primària sense tenir en compte les característiques d'aquesta etapa educativa. Per al pròxim curs pensa també suprimir-lo en els 38 centres que encara el mantenen.

A Mataró l'Ajuntament planteja un increment de les ràtios, és a dir, més nens en els mateixos espais i pràcticament amb el mateix personal.

Els/les educadors/es de les «**Llars d'infants**» del **Departament d'Ensenyament** de la Generalitat denuncien la seva situació laboral i demanen que se'ls reconegui com a personal docent i es valori el seu treball educatiu.

Per això el 9 de juny es van reunir en els locals de l'Associació de Mestres Rosa Sensat col·lectius de Barcelona, Mataró i de Llars d'infants de la Generalitat per a donar una roda de premsa on cada

col·lectiu va explicar la seva problemàtica i les accions de lluita.

Aquesta reunió va servir, així mateix, per a posar en comú les seves problemàtiques, constatar que es donen situacions similars i la necessitat de defensar:

- L'escola pública i de qualitat a partir de les necessitats reals dels infant de 0-3 anys.

- Uns criteris de qualitat, de respecte i de funcionament i recursos per a totes les escoles, sense increment de ràtios.

- Contra les privatitzacions, i externalitzacions de serveis

- Contra la precarietat, per la creació de places fixes de mestres

- Més inversió per a crear escoles de qualitat d'acord amb la planificació de les necessitats d'acord amb la creació del mapa escolar.

Un punt en comú dels diversos processos de reconversió de l'escola bressol passa per un atac a les condicions laborals dels educadors que hi treballen. Com es va posar de manifest a la roda de premsa, és greu que els sindicats representatius enlloc de recolzar aquesta lluita, acceptin la reconversió del sector.

Anna Morelló.

CGT Ensenyament. Barcelona

Lula s'enfronta a la seva pitjor crisi

L'espurna va ser un cas de corrupció, el cas Waldomiro, que va agitar la dreta per desgastar el govern de cara a les pròximes eleccions. Però aquesta, que ha estat la pitjor crisi fins ara del Govern Lula, ha adquirit una altra dimensió perquè entronca amb la insatisfacció de les masses treballadores per les reduccions salarials, l'atur i la paràlisi de la reforma agrària. Al govern li ha aparegut ja un forat que és del tot evident amb els funcionaris i que comença a obrir-se entre la resta de treballadors. A més, a nivell superestructural, l'ha afectat durament el cop a Zé Dirceu -que ha dirigit el PT en l'ascens electoral i el govern en el seu primer any- i la fi de la treva de la dreta a un govern que fins ara no tenia una oposició real sinó que capitanejava un front burgès ampli i amb el suport majoritari de les masses. Encara no hi ha hagut un ascens prou gran i pot ser que l'oposició burgesa capitilizi electoralment una part important del desgast del govern, però en qualsevol cas l'espai s'està ampliant per l'esquerra i per la dreta.

El resultat és que el govern, en aquests moments, està paralitzat. Si bé és cert que encara no està esgotat, tendeix a anar cada vegada més cap a la dreta, amb l'esperança que, si es mostra imprescindible per a les reformes, l'oposició burgesa moderi el to. Però alhora, això el conduirà necessàriament a enfrontar-se obertament a les masses.

Amb les expectatives naturals que suposa un govern de front popular i, sobretot, amb les direccions governamentals, ha aconseguit infringir atacs duríssims als treballadors, l'última la reforma de la Seguretat Social. La imminència d'un col·lapse financer al Brasil només ha estat frenada per el creixement conjuntural de l'economia dels EUA que ha permès transferir una part del capital especulatiu cap al Brasil i per la renovació de l'acord amb l'FMI.

D'altra banda, la gestió proimperialista de Lula, continuant el projecte de recolonització que va pilotar FHC durant vuit anys, s'ha guanyat la confiança del capital i l'imperialisme; cap altre govern no hagués estat capaç de fer empassar als treballadors el que Lula. A més, la seva utilitat contrarevolucionària per a l'imperialisme s'estén a tota l'Amèrica Llatina (Mesa de Bolívia, el grup "d'amics" de Veneçuela, les negociacions de l'ALCA).

Pel que fa al moviment de masses la combinació entre la baixada salarial, l'atur i el desgast del govern apunta a un any de lluites massives i radicalitzades malgrat les direccions. El creixement econòmic no vindrà lligat a més llocs de treball o a un augment de la renda. A més, el govern està obligat per l'acord amb l'FMI i no pot parar d'atacar la classe: d'aquí vénen les reformes sindical i universitària i la proposta "d'increment" del 2'6% per als funcionaris. Des del cas Waldomiro, Lula ja no aconsegueix despertar il·lusions amb les seves mesures electoralistes com les bosses-família, i la maror econòmica l'obligarà a posar sobre la taula les seves vertaderes intencions com la reforma laboral. En els primers 4 mesos del 2004 ja hi ha hagut mobilitzacions de professors i dels funcionaris estatals, mentre que l'explosiva situació social pot recol·locar els conflictes populars en el centre de la situació de les gran ciutats.

Però el que pot ser la modificació més important de la realitat nacional és el canvi en la consciència de les masses, cal calibrar-ho ben atentament però els aparells del Front popular en el moviment de masses comencen a donar mostres de nerviosisme davant del creixement de la impopularitat del govern:

L'MST recomença a ocupar terres (encara que amb la consigna de "no ens enfrontem al govern sinó als latifundis", el Partit Comunista del Brasil i la direcció de la UNE i fins i tot l'esquerra del PT han començat a criticar la política econòmica del govern, mentre la ruptura del PT, la Esquerra Socialista e Democràtica, -gens menyspreable- no deixa de ser un projecte reformista.

En l'espai de l'esquerra revolucionària, el PSTU, el nostre partit al Brasil, crida a un "vertader govern dels treballadors de la ciutat i del camp amb un programa de ruptura amb l'imperialisme i recolzat en la mobilització de les masses" que es desgrana en les consignes de cridar a l'oposició d'esquerres al govern Lula; per la ruptura de les negociacions de l'ALCA i els acords amb l'FMI i la convocatòria del plebiscit; pel salari, el treball i la terra; tot el suport a la lluita dels treballadors; contra la democràcia dels rics; i tot el suport a CONLUTAS.

La mobilització torna a prendre força; a Rio de Janeiro la Coordinació contra la Reforma Universitària va aplegar més de 1500 estudiants; el 16 de juny ha d'haver-hi el següent pols, la gran marxa sobre Brasília convocada per CONLUTAS.

Tralla. Girona

Haití i República Dominicana

La discriminació de la tragèdia

Les xifres exactes de morts i desapareguts mai no es coneixeran. Es manegen nombres aproximats. Diversos centenars del costat dominicà. Diversos milers del costat haitià.

La tragèdia es va fer molt aguda en diversos poblats de la frontera dominico-haitiana. Va preferir tocar les portes dels més pobres. Dels marginats. Dels que no "troben" cap altre lloc per aixecar les seves famílies que les lleres dels rius i els llits dels rierols secs.

Jimaní (280 km a l'oest de Santo Domingo) era una petita ciutat de província dominicana. Va ser esborrada del mapa per una allau de llot. La magnitud de la tragèdia va començar a saber-se el dilluns 24 de maig. Primer es van informar d'unes quantes desenes de morts i desapareguts. Després les xifres s'han multiplicat...

Segurament, molts ciutadans van quedar enterrats entre llot i roques. En moltes de les cases ja llunyanes (...) l'aigua va arribar fins el sostre i és per això que tants pobladors van morir mentre dormien. "Aproximadament el 70% del poble de Jimaní va rebre l'impacte" diu Medi Ambient". (1)

A Haití la llista de poblats afectats inclou Bodary (sud-est), Barois, Bawa, Mapou Belle-Anse (sud-est d'Haití) i Fonds Verettes. Alguns d'ells han estat coberts totalment pel llot o les aigües fangoses.

Les zones afectades estan poblades per famílies molt pobres.

Habiten en barraques de fusta amb pis de terra. No totes amb sanitaris. Del costat dominicà l'analfabetisme oscil·la entre el 21 i el 29 % en la regió del desastre. No tenim xifres del mateix fenomen del costat haitià.

Les muntanyes a tota la regió estan desforestades. A sobre s'acusa a les víctimes de la seva situació. Se'ls acusa de convertir en carbó i llenya els pocs boscos que resten. La veritat s'oculta. Que els boscos van ser destruïts per convertir-los en fusta. Que uns pocs es van omplir les butxaques. El dolor i les penes van ser per a la majoria. Durant decennis les pluges han erosionat la capa vegetal del sòl. En molts llocs ja

no queda capa vegetal.

El 22 de maig a la nit era el segon dia d'intensa pluja a la regió del desastre. En aquestes circumstàncies les inundacions eren totalment previsibles. Les autoritats no van fer res durant aquella nit. Tampoc no van fer res durant el dia i la nit del 23 de maig. El 24 de maig la notícia va començar a córrer lentament. Més lenta i pesada va ser la reacció de les autoritats, incloent a les tropes ocupants d'Haití.

(1) "El Caribe" 5-6-2004
Joaquín G.

Liga Socialista de los
Trabajadores. Sección LIT-CI Rep.
Dominicana

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: La Caixa 2100- 3459-38-2100220515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001
Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquíens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona
Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.li-litci.com>

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional. LI és secció simpatitzant de la Lliga Internacional dels Treballadors-Quarta Internacional (LIT-CI).

LI